

“Estem en un punt de no-retorn, al nostre poble ja no l'espanta res”

L'escriptora, el dia de l'entrevista a la redacció d'El Punt Avui a Girona Foto: CAR PINILLA.

Ara el govern català està portant a terme un intens treball de fons, amb molta discreció

Tenim una santíssima majoria. Tenim un govern amb el 48% del suport de la ciutadania, això gairebé no passa mai enlloc

La llei de transitorietat jurídica ja és una declaració d'independència, una DUI. Passaríem de la llei espanyola a la llei catalana

Assumpció Cantalozella va néixer a Santa Coloma de Farners, és filòloga i ha compaginat l'ensenyament amb el periodisme i la

política. Autora d'una extensa obra narrativa, s'ha especialitzat en novel·la històrica. Va ser regidora de la capital de la Selva durant dotze anys, primer com a independent pel PSC i, interinament, com a membre del partit en l'operació Maragall. Va ser una de les impulsores de la iniciativa 10 Mil a Brussel·les i és membre activa de l'ANC.

En quin moment polític i social creu que està Catalunya?

Som en l'etapa final. És l'últim tram d'aquest procés. Per això el temps s'ha d'adequar a les situacions que es produiran. D'entrada s'ha de superar la moció de confiança del president, que sembla assegurada i que comporta l'aprovació dels pressupostos. Tot seguit, cal arrodonir els últims aspectes importants que s'han d'enllestir al Parlament, que són la seguretat social catalana, la hisenda catalana i la llei de transitorietat jurídica. Són les tres lleis que requereixen no fer gaire soroll.

RUI i DUI? En què quedem?

La llei de transitorietat jurídica ja és una DUI, ja és una declaració d'independència. És claríssima. Passaríem de la llei espanyola a la llei catalana. Per tant, la RUI ja no serà RUI, serà RI, el referèndum per la independència. De manera que jo veig claríssima aquesta via. Comportarà que votem els que l'acceptarem com a legal. També els que ara són dins formacions no independentistes. Els unionistes no la votaran, perquè si ho fessin significaria que accepten la legalitat del referèndum. A més, la perdrien. Si ho fan perdran i a més l'acceptaran com a legal.

Però aquest camí no és senzill.

Hi ha un perill, i es diu Espanya. La reacció que tingui. Però això ja ho anirem veient, és totalment imprevisible. Dijous passat, Fernández Díaz ens va amenaçar contundentment a 13 TV. L'endemà passat, ja se'n desidia.

Als ciutadans que encara dubten i que no veuen clara la via independentista, què els diria?

S'ha d'explicar que hi ha tot un camí per acabar. Cal tenir esperança. Hi ha la sensació que el govern català no està fent res, que Junqueras, Rull i Romeva es passen el dia amb el croissant de xocolata. Però no és així. Estan treballant profundament. Durant les negociacions amb la CUP es veia que estaven treballant, perquè els

periodistes els perseguien i s'havia generat una gran expectació dels mitjans de comunicació. Però ara que no se sap res, que hi ha un treball de fons amb discreció, hi ha persones que pensen que no s'està fent feina. El cert és que està tot fet. I no ho puc dir com una persona que estigui a dintre, però sí com una persona informada. Però informada com ho pot ser tothom. Per tant, el que cal és informar-se. Qui no tingui confiança, que llegeixi.

Com hauria de ser la pregunta del referèndum?

No té sentit que la pregunta tingui tres o quatre respostes possibles, com plantejaven alguns, perquè això divideix el vot i per tant no se sap qui té la majoria. Tots els pobles que han votat independència, com Escòcia, que ha de ser el nostre model, han fet una sola pregunta amb només dues respostes possibles: o sí o no. Només així el resultat queda claríssim. Ha d'haver-hi un referèndum, però no pas un altre 9-N amb variacions sobre el tema.

Però a hores d'ara no hi ha una clara majoria. Què cal treballar?

Tenim una santíssima majoria. Poques vegades s'arriba a un parlament amb tanta majoria. És que sembla que hàgim perdut, però no és així. Hem guanyat d'una manera estrepitosa. Tenim un govern amb el 48% del suport de la ciutadania, i això gairebé no passa mai enlloc.

El xoc de trens pot incitar els més porucs a optar per l'espanyolisme?

D'espanyolisme excloent a Catalunya hi ha només el que engloben el PP i Ciutadans, i part del PSC. D'altra banda, Catalunya Sí Que es Pot és semblant al que era Iniciativa, però amb l'aspecte de nova política. Però en aquesta opció ells mateixos reconeixen que tenen partidaris de la independència. Així doncs, si hi hagués un referèndum, aquest sector votaria que sí.

Veu marge per fer créixer el nombre de partidaris de la independència?

Segons el que faci el govern espanyol, pujarà l'independentisme. De fet, s'ha disparat per l'actitud que han tingut des de Madrid. És ben clar. La gran empenyada va començar quan l'Estatut aprovat pel Parlament i votat en referèndum va ser escapat pels tribunals espanyols. Recordem que per aquí al mig el PP va fer una campanya de signatures contra aquest Estatut. A partir de llavors hi va començar a haver les primeres manifestacions multitudinàries, fins a arribar on som ara.

Si s'aprova un nou finançament per a Catalunya, caurà aquest anhel independentista?

Estem en un punt de no-retorn, al nostre poble ja no l'espanta res. Només cal fer un cop d'ull a les xarxes socials. La gent està molt animada. Ara, quan arribi la recta final, toca que els polítics i el govern exposin quina és la situació, i sobretot que ens comuniquin que tenim totes les estructures d'estat a punt. Que ens transmetin força. És el seu moment.

Els partits polítics estaran a l'altura del moment històric?

Els tres que hi estan compromesos, és clar que sí. Als de la nova Convergència, me'ls crec. A més, han fet una renovació molt profunda. I transmeten sinceritat. La gràcia de tot el projecte és que abraça des del pensament liberal fins als alternatius de la CUP. I per això, si la CUP hagués trencat el pacte, hauria produït una desfeta en el país. Era clar que havíem de ser-hi tots. És tot el poble català que ha d'anar cap a la independència, i no pas només els partits polítics. Després un cop ja siguem independents, amb el nou Estat, es faran eleccions, i la ciutadania escollirà l'opció que li sembli.

Què els diria a En Comú Podem perquè s'acostin a les tesis independentistes?

Doncs que s'ho repensin una mica, perquè no poden esperar res de Madrid. A vegades penso que o bé són molt novells o bé són molt manipuladors. No s'han adonat del que ha passat al món des de la mort de Franco? Ha estat impossible fer res, no hem pogut avançar. S'ha espigolat alguna cosa. El president Pujol va fer molt bona feina. Fent l'anomenada "la puta i la Ramoneta", tenim molts traspassos. Però sobretot va ampliar la base catalanista. La gran victòria de Pujol és que aquells que estaven al marge de la política van acabar acabant dient "Catalunya, Catalunya". Això és obra de Pujol. A aquests sectors despolititzats els va saber explicar que Catalunya té una història, que som un país, que abans de la guerra vam ser una comunitat cultíssima, etcètera. I no cal dir la tasca catalanista profunda feta pel primer tripartit, el de Maragall, Carod i Saura, escrita a l'Estatut del 2006.

Governi qui governi a Madrid, creu que no hi ha res a fer?

Si tornessin a haver-hi eleccions espanyoles, no hi hauríem d'anar. En Rajoy sap que si n'hi torna a haver, pujarà encara més, i al final no necessitarà ningú. Rajoy està cultivant molt bé el populisme.

Però, en part, la investidura del govern espanyol està bloquejada a causa dels partits catalans.

Estan fent el ridícul amb tantes eleccions. A més, el que ha passat a Madrid no té perdó en una democràcia. No es pot arribar a entendre com el PSOE no hagi volgut pactar amb Podemos per una sola causa. Perquè caldria contar calia comptar amb els catalans, bascos i gallecs. Això fa molta por al PSOE. I a les dretes les aterra. També val a dir que a l'inici hi havia una certa confiança que amb Podem es podria avançar, però de seguida va quedar clar que un referèndum a Espanya és impossible. Podemos no va parlar del referèndum a la campanya d'Espanya.

Abans parlàvem dels partits, però ara que s'acosta imminentment el xoc de trens, els catalans serem valents, estarem a l'alçada del moment històric?

Com deia, quan els polítics surtin en allau explicant com es desenvoluparà aquesta independència, si sense ells estem molt animats, imagina't com serà llavors, quan els nostres governants ens informin de tot el que ara és tabú.

Hi ha por del trencament?

Trencar amb Espanya no és trencar amb Suècia. Amb Espanya hem estat molt temps junts, tenim institucions en què podríem treballar conjuntament. La tenim al costat i podríem fer coses plegats. No seria un trencament radical. Oi que amb Andorra, tot i ser dos estats diferents, ens sentim companys? Si haguessin anat bé les coses, no hi hauria hagut cap línia vermella. La nostra intenció és portar-ho sense una gota de violència. Però Espanya té un tarannà completament diferent. Històricament ha estat totalment centralista i piramidal. La tradició és ben arrelada. El poder en unes soles mans ve de temps antics. El de dalt és el que mana. No és un camí fàcil, però la recompensa és extraordinària.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 24-08-2016 Pàgina 24

-El Punt Avui. Barcelona 24-08-2016 Pàgina 12

-El Punt Avui. Camp i Ebre 24-08-2016 Pàgina 12

-El Punt Avui. Lleida 24-08-2016 Pàgina 12

-El Punt Avui. Maresme 24-08-2016 Pàgina 12

-El Punt Avui. Catalunya Central 24-08-2016 Pàgina 12

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/997450-lestem-en-un-punt-de-no-retorn-al-nostre-poble-ja-no-lespan-ta-resr.html>